

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. 2 oraz art. 8 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. z 2025 poz. 140) oraz art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 454)

orzekam

o ustaleniu, że nieruchomość położona w obrębie Biała, gmina Godziesze Wielkie oznaczona w ewidencji gruntów i budynków jako działki nr: 198 i 200 o łącznej powierzchni 1,6900 ha, stanowiła na dzień wejścia w życie ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych mienie gromadzkie.

Uzasadnienie

Do dnia 31 grudnia 2016 r. do Starosty Kaliskiego nie wpłynął żaden wniosek uprawnionego bądź jego następcy w sprawie ustalenia, które nieruchomości stanowią wspólnotę gruntową, ustalenia wykazu uprawnionych do udziału we wspólnocie gruntowej oraz wykazu obszarów gospodarstw rolnych przez nich posiadanych i wielkości przysługujących im udziałów we wspólnocie.

W związku z powyższym Starosta Kaliski nie mógł ustalić osób uprawnionych do udziału we wspólnocie gruntowej i na podstawie art. 8a ust. 7 ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych i wydał decyzję znak GM.6821.3.7.2021 z 26 lipca 2021 r. o nieustaleniu wykazu uprawnionych do udziału we wspólnocie Wsi Biała.

Wójt Gminy Godziesze Wielkie wnioskiem znak OR.6822.2.2025 z dnia 4 listopada 2025 r. wystąpił do Starosty Kaliskiego o uregulowanie stanu prawnego nieruchomości położonej w obrębie Biała, gmina Godziesze Wielkie, oznaczonej w ewidencji gruntów i budynków jako działki nr: 198 i 200 o łącznej powierzchni 1,6900 ha.

Decyzją znak GM.6821.3.13.2025 z 8 grudnia 2025 r. Starosta Kaliski umorzył jako bezprzedmiotowe postępowanie w sprawie ustalenia, że nieruchomość położona w obrębie Biała, gmina Godziesze Wielkie oznaczona w ewidencji gruntów i budynków

jako działki nr: 198 i 200 o łącznej powierzchni 1,6900 ha stanowi wspólnotę gruntową.

Zgodnie z ustawą o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych przy ustalaniu, czy przedmiotowe działki stanowią wspólnotę gruntową bądź mienie gromadzkie, znaczący jest fakt, czy służyły one określonej grupie osób lub czy były ogólnodostępne dla wszystkich mieszkańców danej miejscowości. Dowody zebrane w trakcie postępowania wskazują, że przed dniem 5 lipca 1963 r. przedmiotowe działki stanowiły użytki o charakterze publicznym i społecznym, co daje podstawy do uznania ich jako nieruchomości użyteczności publicznej, co dalej idzie za mienie gromadzkie. Tabela Likwidacyjna wsi Biała w Guberni Kaliskiej powiatu kaliskiego okręgu kaliskiego w gminie Godziesze Wielkie wymienia „Ziemie publiczne“, w tym „Lasek brzozowy będący własnością całej osady“ o powierzchni 15 mórg 250 prętów, „Małe pastwisko“ o powierzchni 45 mórg 297 prętów, „Nieużytki pod granicami, drogami i rowami“ o powierzchni 11 mórg 88 prętów.

Zawiadomieniem znak GM.6821.3.13.2025 z dnia 6 listopada 2025 r. Starosta Kaliski powiadomił strony, że na ww. wniosek zostało wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie uznania za mienie gromadzkie nieruchomości położonej w obrębie Biała, gmina Godziesze Wielkie oznaczonej w ewidencji gruntów i budynków jako działki nr: 198 i 200.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 niniejszej ustawy, zagospodarowaniu w trybie i na zasadach określonych w tej ustawie podlegają nieruchomości rolne, leśne i obszary wodne, stanowiące mienie gromadzkie w rozumieniu przepisów o zarządzie takim mieniem, jeżeli przed dniem wejścia w życie tej ustawy były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi. Przepis ten nie dotyczy mienia gromadzkiego położonego na terenach miast i osiedli – co stanowi art. 1 ust. 3 niniejszej ustawy.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 Starosta wydaje decyzję o ustaleniu, które spośród nieruchomości, o których mowa w art. 1 ust. 2 i 3 stanowią mienie gromadzkie, biorąc pod uwagę stan nieruchomości istniejący w dacie wejścia w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych tj. w dniu 5 lipca 1963 r., z tego względu decyzja ma charakter deklaratoryjny (tak m.in.: wyrok NSA, sygn. akt II OSK 1588/11, wyrok WSA w Warszawie, sygn. akt IV SA Wa/2827/19).

Istotny dla ustalenia, czy dane nieruchomości były mieniem gromadzkim, był ich stan prawny w okresie poprzedzającym datę wejścia w życie ustawy z dnia 29 czerwca 1963 roku zagospodarowaniu wspólnot gruntowych tj. 5 lipca 1963 roku,

a w szczególności to, czy nieruchomości te należały do dawnych, czyli istniejących w okresie od 1933 do 1954 roku gromad jako jednostek samorządu terytorialnego, mających osobowość prawną i będących podmiotami praw i obowiązków oraz to, czy przed dniem wejścia w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi. Zgodnie bowiem z treścią art. 1 ust. 2 ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych, zagospodarowaniu w trybie i na zasadach określonych w tej ustawie podlegają nieruchomości rolne stanowiące mienie gromadzkie w rozumieniu przepisów o zarządzie takim mieniem, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi. Definicji mienia gromadzkiego, którego dotyczy przedmiotowa ustawa, należy poszukiwać w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1962 roku w sprawie zarządu mieniem gromadzkim oraz trybu jego zbywania (Dz.U. Nr 64/62, poz. 303 z późn. zm.). W rozporządzeniu tym w § 1 znajduje się legalna definicja zarówno mienia gromadzkiego, jak i dawnych gromad. Zgodnie z nią przez użyte w tym rozporządzeniu określenie mienie gromadzkie rozumieć należy mienie, które do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 25 września 1954 roku o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych (Dz.U. z 1954 r. Nr 43, poz. 191) stanowiło majątek dawnych gromad jako majątek gromadzki, dobro gromady oraz inne prawa majątkowe, a przez dawne gromady rozumieć należy gromady istniejące do dnia wejścia w życie wskazanej ustawy z 25 września 1954 roku. (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 3 grudnia 2009 roku sygn. II SA/Ke 615/09). W orzeczeniu z dnia 26 marca 1960 r., I CR 535/59 (OSNC 1961, nr 3, poz. 73) Sąd Najwyższy stwierdził, że majątek byłych gromad stał się majątkiem państwa. Stanowisko dotyczące charakteru byłego mienia gromadzkiego, które stało się przedmiotem własności państwowej było konsekwentnie podtrzymywane w późniejszych orzeczeniach i Sąd Najwyższy od niego nie odstąpił (por. postanowienie z dnia 18 listopada 1966 r., I CR 629/66, PUG 1967, nr 11, s. 371-372, wyrok z dnia 30 czerwca 1983 r., III CZP 67/86, OSNC 1987, nr 11, poz. 171).

Konieczne jest prześledzenie historii regulacji prawnych określających status gromad w okresie poprzedzającym wejście w życie ustawy z 25 września 1954 r. Pod rządami ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie samorządu terytorialnego (Dz.U. Nr 35/33, poz. 294 z późn. zm.) gromady, nie będąc

jednostkami samorządu terytorialnego, miały osobowość prawną oraz były podmiotami majątku i dobra gromadzkiego (art.15 tej ustawy). Ustawa z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej wprowadziła system jednolitej władzy państwowej, powołała rady narodowe jako terenowe organy jednolitej władzy państwowej (art.1) i zniósła związki samorządu terytorialnego (art. 32 ust.1). Majątek dotychczasowych związków samorządu terytorialnego z mocy prawa stał się majątkiem państwowym (art. 32 ust. 2). Skutki te dotyczyły jednak majątku gmin, a nie gromad. Dotychczasowe przepisy o gromadach i organach gromadzkich zachowały bowiem moc do czasu odrębnego uregulowania ustawowego (art. 44 ust. 1). Doniosłe skutki w omawianej kwestii wynikały z ustawy z dnia 25 września 1954 r. o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych. W miejsce dotychczasowych gmin i gromad utworzono nowe gromady jako jednostki podziału administracyjnego wsi (art. 1), a gromadzkie rady narodowe stały się organami władzy państwowej w gromadach (art. 4). Mieszkańcom dotychczasowych gromad zagwarantowano nienaruszalność indywidualnie im przysługujących praw (art. 38), a ponadto udzielono delegacji do wydania przepisów wykonawczych regulujących m. in. tryb przekazania majątku gminnych rad narodowych i spraw zarządu mieniem gromadzkim (art. 41). W wydanym na podstawie tej delegacji rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1957 r. w sprawie zbywania nieruchomości wchodzących w skład majątku i dobra dawnych gromad (Dz.U. Nr 49, poz. 237) majątek i dobro gromadzkie traktowano jak własność państwa. Dyspozycje o charakterze właścicielskim następowały co prawda na wniosek zebrania wiejskiego, ale w formie i na podstawie uchwał gromadzkich rad narodowych, będących organami władzy państwowej. Konsekwentnie w późniejszych aktach wykonawczych, utrzymywano tak określone zasady dysponowania mieniem. Na tle wymienionej ustawy z 1954 roku wskazywano w doktrynie, że utworzenie gromad jako jednostek podziału administracyjnego wsi spowodowało, iż przestał w sensie prawnym istnieć dotychczasowy podmiot własności mienia gromadzkiego. Przy odrzuceniu koncepcji, że mienie gromadzkie stało się własnością niczyją, jednolicie przyjmowano, że po reformie z 1954 r., pomimo braku wyraźnej deklaracji ustawowej, mienie gromadzkie stało się własnością państwa. Deklaracja analogicznej treści i o analogicznym znaczeniu została powtórzona w ustawie z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (art. 98 ust. 1). Dotychczasowe przepisy szczególne dotyczące gromad

i gromadzkich rad narodowych miały znaleźć zastosowanie do gmin i gminnych rad narodowych (art. 95). Jednocześnie w art. 98 ust. 2 ustalono, że „dotychczasowe mienie gromadzkie staje się mieniem gminnym” i aczkolwiek ustawa nie zawierała wyraźnego postanowienia, że mienie gromadzkie stało się mieniem państwowym, to mienie to traktowała jako własność państwa, pozostającą do dyspozycji organów władzy państwowej – gromadzkich rad narodowych (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 1983 r. sygn.: IV CR 202/83). Podobnie ujmowało to wydane na podstawie art. 98 ust. 3 ww. ustawy rozporządzenie Rady Ministrów z 29 listopada 1962 r. w sprawie zarządu mienia gromadzkiego i trybu jego zbywania (Dz. U. Nr 64, poz. 33), które w § 1 pkt 1 stwierdza, że przez mienie gromadzkie – użyte w rozporządzeniu - należy rozumieć mienie, które do dnia wejścia w życie ustawy z 25 września 1954 r. o reformie podziału administracyjnego wsi i podziału gromadzkich rad narodowych stanowiło majątek dawnych gromad jako majątek gromadzki, dobro gromadzkie i inne prawa majątkowe. Jako zaś dawne gromady należy rozumieć gromady istniejące do dnia wejścia w życie ustawy o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych, gdyż ustawą z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej, która zniósła gminne, miejskie, powiatowe i wojewódzkie związki samorządu terytorialnego i uznała, że ich majątek stał się z mocy prawa majątkiem państwowym, zachowany został byt prawny byłych gromad, a zatem i ich własność. Charakter prawny byłych gromad zmieniony został dopiero wymienioną ustawą z 25 września 1954 r. o reformie podziału administracyjnego wsi i powołaniu gromadzkich rad narodowych. Majątek, stanowiący do czasu wejścia w życie ustawy z 25 września 1954 r. własność gromad, stał się mieniem gromadzkim na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 29 listopada 1962 r. w sprawie zarządu mieniem gromadzkim oraz trybu jego zbywania.

Wskazać należy, na przepisy rozdziału 2 tego rozporządzenia dotyczące mienia gromadzkiego na wsi. Zarząd mieniem gromadzkim należał do właściwych gromadzkich rad narodowych i ich prezydiów. Gromadzka rada narodowa: ustalała zasady zarządzania i sposób użytkowania mienia gromadzkiego z uwzględnieniem uprawnień mieszkańców gromad, podejmowała uchwały w sprawach oddania w dzierżawę (najem), zamiany i zbycia nieruchomości, decydowała o sposobie zużycia dochodów z mienia gromadzkiego, ustanawiała opłaty za korzystanie z mienia gromadzkiego (§ 2 ust. 2). Mogła także, na wniosek zebrania wiejskiego,

zlecić zebraniu wiejskiemu i sołtysowi wykonywanie zarządu mieniem gromadzkim bądź określoną kategorią, bądź częścią tego mienia (§ 4 ust. 1). Zgodnie z przepisem § 5 ust. 2 i 3 rozporządzenia, sprzedaż, zamiana oraz oddanie nieruchomości gromadzkiej w najem lub dzierżawę nastąpić mogło na podstawie uchwały gromadzkiej rady narodowej powziętej na wniosek zebrania wiejskiego, przy czym pierwszeństwo do najmu lub wydzierżawienia nieruchomości gromadzkiej, a także do nabycia go w gospodarczo uzasadnionych przypadkach przysługiwało między innymi: bezrolnym mieszkańcom wsi oraz małorolnym, posiadającym do 2 ha ziemi ornej (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt II SA/bd 348/13).

Mienie gromadzkie służyło i często nadal służy zaspokajaniu potrzeb ogółu mieszkańców dawnej gromady, są to grunty o charakterze użyteczności publicznej jak: sołtysówki, wojtówki, kowałówki, działki szkolne, place publiczne, piaskownie, cmentarzyska zwierzęce, świetlice, wodopoje, ogólnodostępne drogi dojazdowe do pól, łąk i domostw itp. Wszelkie uprawnienia związane z zarządem takimi gruntami należały do Gromadzkiej Rady Narodowej oraz do jej Prezydium jako organu wykonawczego.

Dla oceny czy przedmiotowa nieruchomość stanowiła majątek byłej gromady, konieczne jest wyjaśnienie daty i podstawy ich wyodrębnienia oraz wyjaśnienie, czy przed dniem wejścia w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi i stanowiły mienie gromadzkie w rozumieniu przepisów tej ustawy tj. czy nieruchomości te należały do istniejącej w okresie od 1933 do 1954 roku gromady jako jednostki samorządu terytorialnego, mającej osobowość prawną i będącej podmiotem praw i obowiązków.

Zgodnie z orzecnictwem sądów brak dokumentacji poświadczającej stan prawny nieruchomości w okresie poprzedzającym datę 5 lipca 1963 r. nie uniemożliwia uznania tych nieruchomości za mienie gromadzkie. Orzekał tak Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 kwietnia 2019 r., II SA/Ke 120/19 oraz w wyrokach z dnia 29 marca 2013 r., sygn. II SA/Ke 77/13 i z dnia 12 marca 2015 r., sygn. II SA/Ke 11/15 – w obu sprawach NSA oddalił skargi kasacyjne odpowiednio wyrokami z dnia 5 listopada 2014 r., sygn. II OSK 1824/13 i z dnia 18 maja 2017 r., sygn. II OSK 2297/15.

W toku postępowania poczyniono zatem kroki w celu ustalenia czy

przedmiotowa nieruchomość stanowiła, przed dniem 5 lipca 1963 roku, mienie gromadzkie wykorzystując zgodnie z art. 75 Kodeksu postępowania administracyjnego, dowody, które mogą przyczynić się do wyjaśnienia sprawy.

Z protokołu dochodzeń stanu posiadania wsi Biała, Gromada Godziesze, powiat Kalisz, województwo Poznańskie nr P.3007.1996298 z 21 maja 1960 r. wynika, że działki nr: 198 i 200 zapisano pod pozycją 94, gdzie jako osobę władającą gruntem wpisano: „Grunt gromadzki“. Taki sam zapis widnieje jako oznaczenie przedmiotowych działek na mapie stanowiącej integralną część niniejszego protokołu.

W założonym w 1964 roku dla gminy Godziesze Wielkie, obręb Biała, rejestrze gruntów, dla nieruchomości oznaczonej numerami ewidencyjnymi: 198 i 200 jako osobę władającą gruntem wpisano: „Grunty wsi Biała”.

W ewidencji gruntów i budynków działki nr: 198 i 200 o łącznej powierzchni 1,6900 ha figurują w jednostce rejestrowej G.86, w której jako podmiot ewidencyjny figuruje "Wspólnota gruntowa wsi".

Dowodem w sprawie są zeznania trzech świadków, mieszkańców wsi Biała, przekazane wraz z pismem Urzędu Gminy Godziesze Wielkie z dnia 5 maja 2026 r., znak: IK.6822.3.1.2026. Zgodne zeznania świadków potwierdzają okoliczność, iż mieszkańcy wsi korzystali z przedmiotowej nieruchomości, w tym dokonywali przecinek drzew za zgodą gminy.

Zaliczenie nieruchomości do stanowiących mienie gromadzkie nastąpiło z mocy samego prawa, z dniem wejścia w życie ustawy, a decyzja starosty ma w tym względzie charakter deklaratoryjny. Akty deklaratoryjne nie tworzą nowych sytuacji prawnych, lecz stwierdzają w sposób wiążący, że w danej sytuacji wynikają z ustawy dla adresata obowiązki i prawa. Z tego rodzaju aktem mamy do czynienia wówczas, gdy pewien stan rzeczy powstał z mocy samego prawa, a organ wydający akt orzeka tylko, czy taki stan zaistniał. Stąd akty deklaratoryjne wywołują skutki prawne wstecz, od momentu w jakim powstał dany stan prawny, zaś istotą decyzji deklaratoryjnej jest jej moc wiążąca wstecz, czyli sięgająca skutkami prawnymi wcześniej, niż data wydania decyzji. Istotny dla ustalenia, czy dane nieruchomości stanowiły mienie gromadzkie, był ich stan prawny w okresie poprzedzającym datę wejścia w życie ustawy z dnia 29 czerwca 1963 roku o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych tj. 5 lipca 1963 roku, a w szczególności czy nieruchomości te należały do dawnych, czyli istniejących w kresie od 1933 do 1954 roku gromad jako jednostek

samorządu terytorialnego, mających osobowość prawną i będących podmiotami praw i obowiązków oraz to, czy przed dniem wejścia ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi.

Przepisy obowiązujące w poprzednim stanie prawnym ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego i przepisy wykonawcze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 1937 r. o gromadach rozróżniały dwa rodzaje składników majątkowych gromady – były to np. drogi gromadzkie, ulice, place publiczne, cmentarze, studnie gromadzkie albo mienie przeznaczone do użytku wszystkich, lub niektórych grup mieszkańców gromady – np. lasy gromadzkie, pastwiska gromadzkie i majątek gromadzki, którego zasadniczą cechą było jego przeznaczenie na cele ogólne – np. były to: grunty szkolne, budynki mieszczące siedzibę urzędowania gromady, biblioteki, czytelnie, itp. Zgodnie z § 3 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 1937 roku (Dz.U. Nr 9, poz. 70) cyt.: „Gromada, zarządzając w granicach swych dochodów ogólnych sprawami o znaczeniu wyłącznie miejscowym, wynikającymi z sąsiedzkiego współżycia, celem podniesienia stanu kulturalnego, zdrowotnego i gospodarczego osiedli, podejmuje w miarę możliwości:

- 1) wznoszenie budynków publicznych szkół powszechnych i ich utrzymanie, zakładanie wzorcowych ogródków szkolnych i przedszkoli oraz budowę domów mieszkalnych nauczycieli;
- 2) budowę i naprawę miejscowych dróg publicznych, zakładanie ulic i chodników, budowę mostów oraz kładek służących wszystkim lub części mieszkańców gromady;
- 3) organizowanie i udzielanie opieki biednym mieszkańcom gromady, jak: starcom, sierotom, kalekom, i inwalidom;
- 4) budowę i utrzymanie domów gromadzkich mieszczących siedzibę urzędową organów gromady, bibliotekę, czytelnię i inne urządzenia gromadzkie;
- 5) popieranie rolnictwa oraz hodowli bydła, trzody chlewnej, owiec i drobiu przez: zakładanie poletek doświadczalnych, zakup narzędzi rolniczych, zakładanie i utrzymywanie podręcznych apteczek weterynaryjnych, szczepienia ochronne zwierząt, organizowanie stacji kopulacyjnych bydła, trzody i owiec, zakładanie i utrzymywanie grzebowisk zwierząt, zalesianie nieużytków, utrzymywanie straży polowej i leśnej, zagospodarowywanie gromadzkiej ziemi ornej, łąk, pastwisk i lasów, zakładanie i utrzymywanie sadów gromadzkich, organizowanie kursów oświaty rolniczej;”

W toku postępowania nie zgłosiły się żadne inne osoby lub podmioty, które rościłyby sobie prawa rzeczowe do przedmiotowej nieruchomości.

Nieruchomość położona w obrębie Biała, gmina Godziesze Wielkie oznaczona w ewidencji gruntów i budynków jako działki nr: 198 i 200 o łącznej powierzchni 1,6900 ha spełnia wymogi ustawowe do uznania jej za mienie gromadzkie w trybie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych, na co wskazuje zebrany materiał dowodowy w postaci tabeli Likwidacyjnej wsi Biała w Guberni Kaliskiej powiatu kaliskiego okręgu kaliskiego w gminie Godziesze Wielkie, protokołu dochodzeń stanu posiadania wsi Biała, Gromada Godziesze, powiat Kalisz, województwo Poznańskie nr P.3007.1996298 z 21 maja 1960 r. wraz z mapą stanowiącą jego integralną część, a także w zeznaniach świadków.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia orzeczono jak w sentencji.

Dokument podpisany elektronicznie przez:
Michał Olejniczak; Starostwo Powiatowe
w Kaliszu.
Data podpisu:
2026.05.26 13:01:51.

**z up Starosty
Michał Olejniczak
Dyrektor
Wydziału Gospodarowania Mieniem
(kwalifikowany podpis elektroniczny)***

POUCZENIE

Na podstawie art. 127 § 1 i 2 art. oraz art. 129 § 1 i 2 w związku z art. 17 pkt. 1 Kpa od decyzji niniejszej przysługuje stronie prawo wniesienia odwołania do Wojewody Wielkopolskiego, al. Niepodległości 16/18, 61-713 Poznań za pośrednictwem Starosty Kaliskiego, Pl. Św. Józefa 5, 62- 800 Kalisz w terminie 14 dni od doręczenia decyzji.

Zgodnie z art. 8f ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych, decyzja niniejsza zostanie doręczona poprzez ogłoszenie w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscowości Biała, wywieszenie na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w Godzieszach Wielkich i na tablicy ogłoszeń Starostwa Powiatowego w Kaliszu, a także zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Zgodnie z art. 127a § 1 pkt 7 Kpa w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się praw do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Otrzymują:

1. Wójt Gminy Godziesze Wielkie,
2. Sołtys sołectwa Biała,
3. aa.

* Wydruk tego dokumentu na podstawie art. 39³ kodeksu postępowania administracyjnego nie wymaga odrębnego podpisu. Pismo zostało wydane w formie dokumentu elektronicznego i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Wydruk pisma stanowi dowód tego, co zostało stwierdzone w piśmie wydanym w formie dokumentu elektronicznego.

INFORMACJE DOTYCZĄCE PRZETWARZANIA DANYCH OSOBOWYCH

Administrator danych osobowych.

Administratorem Państwa danych osobowych jest Starosta Kaliski z siedzibą w Kaliszu przy Placu Świętego Józefa 5, 62-800 Kalisz, nr tel. (62) 50 14 300 e-mail: starosta@powiat.kalisz.pl. Inspektor ochrony danych.

Z wyznaczonym inspektorem ochrony danych można się kontaktować telefonicznie, nr tel. (62) 5014233 lub poprzez e-mail: iod@powiat.kalisz.pl

Cele i podstawy przetwarzania.

Będziemy przetwarzać Państwa dane osobowe w celu wydania decyzji w sprawie o ustaleniu, że nieruchomości położona w obrębie Biała, gmina Godziesze Wielkie oznaczona w ewidencji gruntów i budynków jako działki nr: 198 i 200 o łącznej powierzchni 1,6900 ha stanowiła na dzień wejścia w życie ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych mienie gromadzkie.

Uzasadnienie, na podstawie art. 6 ust 1 lit. c RODO w związku z ustawą z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych.

Odbiorcy danych osobowych.

Odbiorcami, do których mogą być przekazane Pana dane osobowe będą strony postępowania administracyjnego, organy władzy publicznej oraz podmioty wykonujące zadania publiczne na podstawie przepisów prawa. Dane mogą zostać również udostępnione podmiotom uprawnionym do obsługi doręczeń oraz podmiotom świadczącym usługi wsparcia technicznego systemów informatycznych wspierających realizację zadań w zakresie niezbędnym do zapewnienia właściwego funkcjonowania tych systemów, do których należy firma LTC Sp. z o.o. mająca siedzibę w Wieluniu przy ul. Narutowicza

Okres przechowywania danych.

Będziemy przechowywać Państwa dane osobowe przez okres niezbędny do załatwienia sprawy, a następnie – przez okres wynikający z przepisów kancelaryjno-archiwalnych tj. rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 2011r. w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych tj. 25 lat. Okres przechowywania Państwa danych osobowych może wynikać także z terminów dochodzenia i przedawnienia roszczeń.

Prawa osób, których dane dotyczą.

Na zasadach określonych przepisami RODO przysługuje Państwu:

- 1) prawo dostępu do swoich danych oraz otrzymania ich kopii,
- 2) prawo do sprostowania (poprawiania) swoich danych, jeśli są błędne lub nieaktualne,
- 3) prawo do usunięcia danych osobowych, w sytuacji, gdy przetwarzanie danych nie następuje w celu wywiązania się z obowiązku wynikającego z przepisu prawa lub w ramach sprawowania władzy publicznej,
- 4) prawo do ograniczenia lub wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania danych, przy czym przepisy odrębne mogą wyłączyć możliwość skorzystania z tego prawa,
- 5) prawo do cofnięcia zgody w dowolnym momencie bez wpływu na zgodność z prawem przetwarzania, którego dokonano na podstawie zgody przed jej cofnięciem,
- 6) prawo do przenoszenia danych w przypadkach i na zasadach określonych w przepisach RODO
- 7) prawo do wniesienia skargi do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych (na adres Urzędu Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 - 193 Warszawa), jeżeli uznają Państwo, że przetwarzanie danych osobowych narusza przepisy RODO.

Informacja o wymogu podania danych.

Podanie przez Państwa danych osobowych jest obowiązkowe, gdy przesłanką przetwarzania danych osobowych jest przepis prawa lub zawarcie między stronami umowy, konsekwencją ich niepodania będzie brak możliwości zawarcia umowy i jej rozliczenia. Państwa dane nie będą przetwarzane w sposób zautomatyzowany oraz nie będą wykorzystywane do profilowania.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016 r., str. 1, ze zm.)